

Kaikki
on jotain
salattavaa

ELIN HILDERBRAND
& SHELBY CUNNINGHAM

BAZAR

ELIN HILDERBRAND
& SHELBY CUNNINGHAM

Kaikilla
on jotain
salattavaa

SUOMENTANUT TERHI LESKINEN

BAZAR

Sitaatit:

Herman Melville: Bartleby, suomentaneet Juhani Lindholm ja Pia Sivenius

Barbara Kingsolver: Demon Copperhead, suomentanut Antero Tiittula

Ralph Waldo Emerson: Luonto, suomentanut Antti Immonen

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus

www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Terhi Leskinen

Suomenkielinen laitos © Terhi Leskinen ja Bazar Kustannus, 2026

Englanninkielinen alkuteos *The Academy*

Copyright © 2025 by Elin Hilderbrand and Shelby Cunningham

Published in arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-242-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

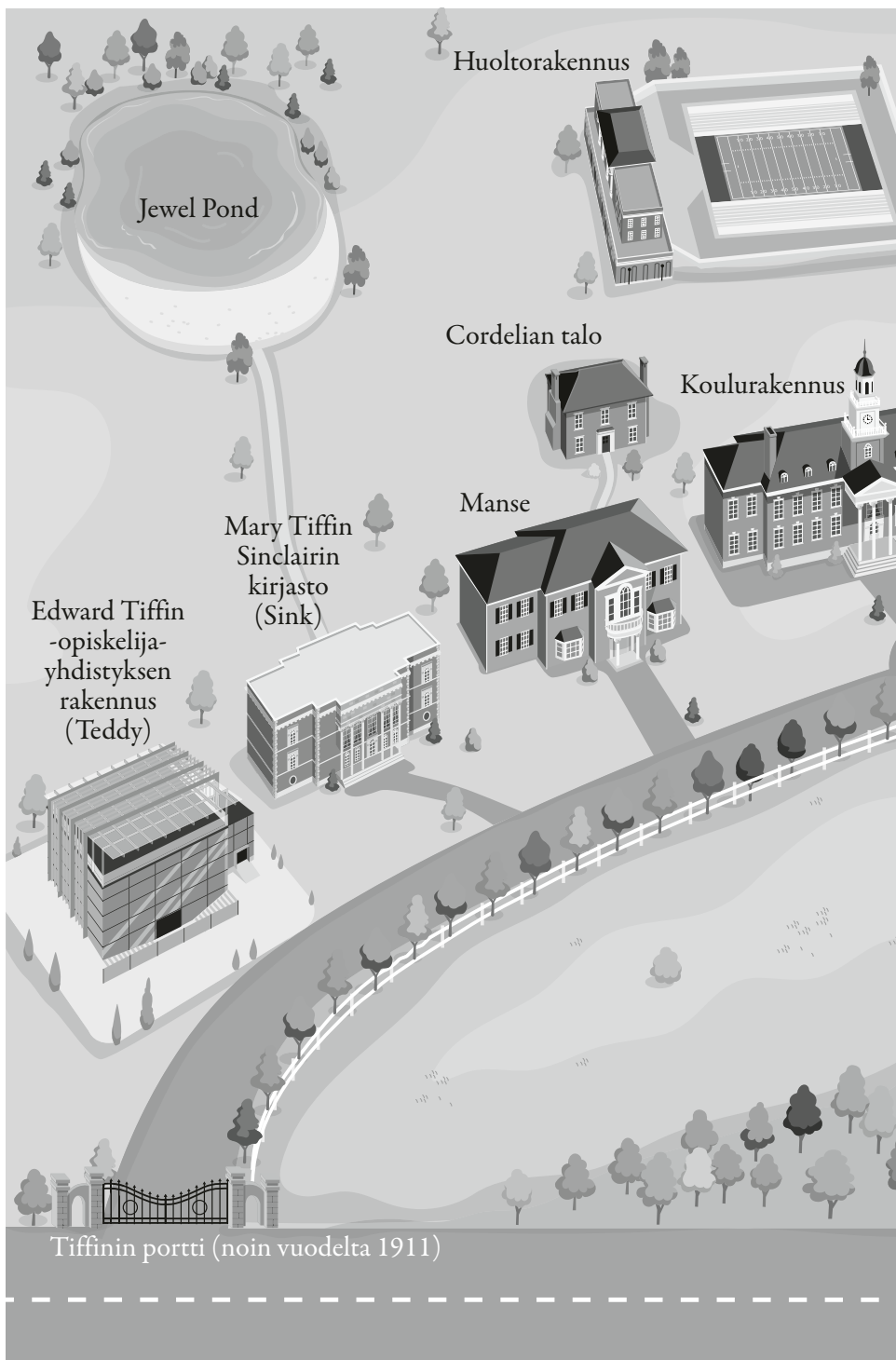
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Rakkaalle äidillemme/isoäidillemme
tohtori Sally Hilderbrandille,
elinikäiselle kouluttajalle.

Kiitos, kun raivasit meille tietä vahvana, itsenäisenä naisena.

Huoltorakennus

Jewel Pond

Cordelian talo

Koulurakennus

Manse

Edward Tiffin
-opiskelija-
yhdistyksen
rakennus
(Teddy)

Mary Tiffin
Sinclairin
kirjasto
(Sink)

Tiffinin portti (noin vuodelta 1911)

Pelikentät

Paddock

Kappeli

Portaat
kellariin

Classic South

Classic North

Jumalan kivijalka

Laidun

Takaparkkipaikka

Kivikkokuutarha

Tie Haydensboroon

Kuka on kuka Tiffin Academyssa

Hallinto

Johtokunnan puheenjohtaja: Jesse Eastman
Koulun rehtori: Audre Robinson
Opiskelijavalintapäällikkö: Cordelia Spooner
Turvallisuuspäällikkö: Michael James
Kokki: Harrison "Haz" Flanders
Koulupastori: Laura Rae Splaine
Opinto-ohjaaja: Honey Vandermeid
Liikuntapäällikkö: Valmentaja Pete Bosworth

Opettajakunta

Simone Bergeron (historia)
Felipe Chuy (musiikki ja teatterinjohtaja)
Roy Ewanick (matematiikka)
Alejandro Perez (espanja)
Rhode Rivera (englanti)
Kent Wully (luonnontieteet)
Ruth Wully (englanti)

Opiskelijat

Huomionarvoisia viidesluokkalaisia

Webber ”Dub” Austin

Davi Banerjee

Tilly Benbow

Andrew ”East” Eastman

Charlotte ”Charley” Hicks

Olivia Hudezech-Tottingknaffer

Madison J. (asuntolan valvojaopiskelija)

Willow Levy

Hakeem Pryce

Royce Stringfellow

Taylor Wilson

Muistoissa: Cinnamon Peters

Huomionarvoisia kuudesluokkalaisia

Teague Baldwin

Lisa Kim (päävalvojaopiskelija)

Ravenna Rapsicoli (*'Bred Bulletinin* päätoimittaja)

Annabelle Tuckerman

Syyskuu

1. Muuttopäivä

Yhdeksältä tiistaiamuna syyskuun toisena päivänä, juuri kun kappelin kellot julistavat uuden lukuvuoden alkua, ensimmäiset ajoneuvot saapuvat Tiffin Academyn kampukselle. Jokainen opiskelija kuluneen 114 vuoden aikana on kulkenut samaa reittiä läpi takorautaisen portin, ohi värikkäiden vaahteroiden ja valkoisen aitauksen reunustaman entisen hevoslaitumen, josta puhutaan edelleen laitumena, ohi ”Teddyn” (Edward Tiffin -opiskelijayhdistyksen rakennuksen) ja ”Sinkin” (Mary Tiffin Sinclairin kirjaston) ja kaartanut koulurakennuksen edessä olevan ympyrän kautta jatkaen matkaa eteenpäin koulun asuntoloihin – Classic Northiin (poikien asuntolaan) ja Classic Southiin (tyttöjen asuntolaan). Asuntoloiden taustalla häämöttävät pelikentät, joita peittävä nurmikko on leikattu äskettäin.

Nimikirjaimin merkittyjä urheilukasseja, minijääkaappeja, maahockeymailoja, kitarakoteloita, lumikenkiä, säkkituoleja, murtomaasuksia, langattomia kaiuttimia, meikkauspeilejä, led-valonauhoja, erityispitkiä vuodevaatesettejä, skeittilautoja, skuitteja, Frank Oceanin juliste. Audre Robinson – joka on nyt kuudetta vuotta koulun rehtorina – auttaa purkamaan tasan yhden tavaran kustakin ajoneuvosta. Ensimmäisenä vuotenaan rehtorina hänellä oli vadelmanpunainen pellavainen kotelo-

mekko ja korkeakorkoiset kengät, ja hän seiso i koulurakennuksen portaiden laella vilkuttamassa autosaattueelle aivan kuin joku kuninkaallinen. Tällä tavoin Audrea edeltävät rehtorit – jotka olivat kaikki valkoisia miehiä – olivat aina toimineet muuttopäivänä. Audre huomasi kuitenkin tuntevansa olonsa portailla hölmöksi ja kiusaantuneeksi ja ennen kaikkea yksinäiseksi, ja niinpä toisena vuonna hän sonnustautui trendikkäisiin korkeavyötäröisiin äitifarkkuihin ja metsänvihreään Tiffin Thoroughbreds -t-paitaan (jota myytiin koulun myymälässä hintaan 17,95 dollaria) ja tervehti jokaista opiskelijaa ja heidän vanhempiaan (tai vanhempaansa) tai huoltajiaan (tai huoltajaansa) hymyllä, kädenpuristuksella tai halauksella (hänelle läheisimpien palaavien opiskelijoiden kohdalla) ja auttoi tavaroiden purkamisessa tällä seremoniallisella eleellä.

Audre ajattelee jokaista uutta lukuvuotta tyhjänä vihkona, laatikollisena käyttämättömiä, teroitettuja kyniä – mutta se paljastaa hänen ikänsä. Näille nuorille uusi lukuvuosi on... mitä? Tyhjä Google Docsin asiakirja, läppärin näytön yläosassa vilkkuva kursori?

Audre ajattelee myös: *Mitäään pahaa ei ole tapahtunut... vielä.* Kukaan ei ole esimerkiksi ilmestynyt hänen asuntoonsa aamiaisen ja aamuhartauden välillä sanomaan, että Classic Southin huoneen 111 ovi ei hievahdakaan eikä Cinnamon Peters reagoi sen paremmin koputuksiin kuin FaceTime-puheluihin.

Hän nousee aina ensimmäisenä, Cinnamonin paras ystävä Davi Banerjee sanoi tuona kohtalokkaana päivänä viime keväänä. Juuri Davi, luokkansa mehiläiskuningatar, oli lähetetty Audren asunnolle ilmoittamaan asiasta, koska turvallisuuspäällikkö herra James tulisi töihin vasta kymmeneksi. *Minusta tuntuu, että jotain on pielessä.*

Jotain oli toden totta pielessä. Kammottavalla, traagisella tavalla pielessä.

Audre värähtää päivän kuumuudesta huolimatta – syyskuun alussa vallitsee edelleen täysi kesä, ja lämpötila lähentelee kolmeakymmentä astetta jopa näin varhain aamulla. Hän pursertaa kasvoilleen hymyn seuraavan auton lähestyessä. Se on Georgian rekisterikilvissä oleva Hyundai Sonata, vuokra-auto. Audre näkee kuljettajan paikalla naisen, jolla on harmaantunut poninhäntä ja yllään GO 'BREDS -tekstillä varustettu t-paita. Matkustajan puoleisella istuimella kyhjäyttää polviaan halaava poika. *Noin siinä käy, Audre tuumii, kun ahtaa 193-senttisen nuorukaisen keskikokoiseen henkilöautoon.*

Poika on Webber ”Dub” Austin, Thoroughbredien ykköspelinrakentaja. Hän kömpii autosta ojentautuen suoraksi, ottaa pois valtavat kuulokkeensa ja nostaa aurinkolasit tuuhean ja pitkäksi venähtäneen tukkansa sekaan, joka on vaalentunut kesän aikana muutamalla asteella. Hänen kasvoissaan on rusketusrajat aurinkolasien kohdalla. *Missä Dub on ollut kesätöissä?* Audre aprikoi. *Puistonvartijana? Kiireapulaisena maatilalla?* Hiukset on takuulla ajettu pois huomiseen mennessä. Dub sanoo cowboykorostuksellaan: ”Huomenia, rehtori Robinson.”

”Huomenta, Dub”, Audre vastaa ja kiertää auton ympäri halaamaan poikaa.

Kuukauden loppuun mennessä Audre tuntee jokaisen opiskelijan nimeltä, vaikka lukuisat Madisonit ja Oliviat menevätkin hänellä joskus sekaisin. Hän yrittää vältellä suosimasta ketään – mutta hän tuntee erityistä suojelunhalua tämän vuoden viidesluokkalaisia kohtaan. He ovat joutuneet kokemaan kovia.

Dubin äiti nousee autosta. Opiskelijat vitsailevat kutsumalla toistensa äitejä ”Kareniksi”, mutta Dubin äidin nimi on oikeasti Karen, Karen Austin. Hän on neljän pojan yksinhuoltaja, ja

Dub on pojista toiseksi nuorin. Hän käy koulua täyden stipendin turvin (urheilustipendin, tosin hänen tapauksessaan stipendiin on myös taloudelliset perusteet). Dubin vanhin veli pelasi jalkapalloa Coloradon osavaltionyliopistossa. Toinen isovelji on laitahyökkääjänä Coloradon yliopiston pääkampuksella Boulderissa. Sitten on Dub. Perheen todellinen tähti on kuitenkin ilmeisesti veljessarjan nuorimmainen, joka käy lukion ensimmäistä luokkaa ja on ykköspelinrakentaja kotipuolella Durangossa.

Audre ei yleensä muista näin paljon yksityiskohtia opiskelijoiden perheistä – etenkin sellaisten, jotka eivät koskaan lahjoita koululle rahaa – mutta hän on saanut kuulla ehtimiseen Austinin perheestä valmentaja Pete Bosworthilta.

Audre haluaa myös Karenia, ja Karen sanoo hänen korvaansa: ”Miten sinä olet jaksellut?”

Audre on osannut odottaa, että tämä kysymys esitettäisiin hänelle tänään useita kertoja, ja niinpä hän on muotoillut vastauksen, jonka toivoo olevan sävyiltään oikea. (Mikä edes on oikea sävy silloin, kun koulun vastuulla ollut opiskelija on tehnyt itsemurhan, mutta samaan aikaan pitää ajatella 239:ää muuta nuorta, jotka ansaitsevat huipputason opetusta?)

”Me kaikki suremme edelleen”, Audre sanoo. ”Mutta suh-taudumme toiveikkaasti tulevaan vuoteen.”

Karen irrottaa otteensa Audresta ja sanoo silmät kyynelissä: ”Hyvä kuulla.”

”Miten Dub on pärjaillyt?” Audre kysyy kuiskaten, vaikka tuskinpa poika kuulisi hänen sanojaan. Dub on ollut poissa autosta vain pienen tuokion, ja Olivia P., Madison R. ja Olivia H-T ovat jo ympäröineet hänet.

Karen tuijottaa autonavainta, jota puristaa kädessään. ”No, hän on pojistani herkin.” Sitten hän omaksuu taas topakan

poikien äidin roolin ja huikkaa: ”Hei, Romeo, auttaisitko minua saamaan nämä kamat ulos autosta.”

Audre avaa Sonatan takaoven. Avonaisena retkottavasta urheilukassista pistää esiin Dubin ja Cinnamon Petersin kehystetty kuva viime halloweenilta – he pukeutuivat Travis Kelceksi ja Taylor Swiftiksi, ja kuvassa Dubin käsi on siveästi Cinnamonin yläselällä. Kaikkien muiden opiskelijoiden mielestä he olivat #couplegoals. Heidän käytöksensä ei ollut koskaan julkeaa, he eivät suudelleet muiden nähden, heidän ei huhuttu ikinä liittyneen ”Ovaalin pöydän yhdistykseen” (eli harrastaneen seksiä suurilla soikeilla ryhmäkeskustelupöydillä) tai livahtaneen kappelin alla olevaan Jumalan kivijalkaan, vaikka he olivat aina yhdessä ja viettivät aikaa nauraen ja vilkkaasti keskustellen. Cinnamon kannusti kentän laidalla kasvot maalattuina vihreiksi ja kullanvärisiksi, kun Dub pelasi jalkapalloa. Dub istui lukiomusikaalin ensi-illassa eturivissä, ruoka-kaupasta ostettu ruusukimppu sylissään. Cinnamon esitti Sandya *Greasessa*.

Kappelissa pidetyssä muistotilaisuudessa Dub kutsui Cinnamonia ”sydämensä ystäväksi”. Yksikään silmä ei luonnollisesti pysynyt kuivana.

Audre jättää urheilukassin niille sijoilleen ja ottaa tavara-tilasta sen sijaan valtavan laatikollisen proteiinipatukoita. Hänen puhelimensa surahtaa farkkujen takataskussa, mutta hänen on odotettava taukoa autojen välillä ennen kuin hän voi tarkistaa, mistä on kyse.

Hän on saanut tekstiviestin Tiffinin johtokunnan puheenjohtajalta Jesse Eastmanilta, jonka kaikki tuntevat nimellä ”Big East”. Sama nimi lukee myös Audren puhelimessa. Oletko nähnyt jo listauksen?

Uuh, Audre ajattelee.

Ennen tuloaan Tiffiniin Audre toimi tyttökoulun rehtorina New Orleansissa. Hän ei tiennyt edes kansallisen sisäoppilaitosvertailun olemassaolosta, saati sitten siitä, kuinka tärkeä listasijoitus *America Todayssa* on koulun johtokunnalle, alumnelle ja vanhemmille.

Kun Audresta tuli koulun rehtori, Tiffin oli keskinkertaisuuden perikuva, armosta annettu tyydyttävä arvosana. Sen loiston päivät olivat olleet kaukana takana. Koko paikka oli kuin aiemmin ylellinen hotelli, joka oli nyt kiivaasti kunnostuksen tarpeessa. Remontointiin ei ollut kuitenkaan rahaa – he tulivat nipin napin toimeen käytettävissä olevilla varoilla, eivätkä opettajat olleet saaneet palkankorotusta neljään vuoteen. Tiffinin listasijoitus *America Todayssa* (kouluvertailun tulokset julkaistaan vuosittain Labor Dayn jälkeisenä päivänä) heijasteli heidän apaattista olotilaansa: he olivat yleensä viidenkymmenen parhaan koulun alimman kymmenikön joukossa – sijoituksella 46–49 – ja sekin oli luultavasti vain kädenojennus heidän maineikkaalle menneisyydelleen.

Mutta kolme vuotta sitten Audre ja Cordelia Spooner, koulun opiskelijavalintapäällikkö, tapasivat newyorkilaisen kiinteistömogulin Jesse Eastmanin keskustellakseen hänen pojastaan Andrewista. Andrewilla oli ”tavanomaisesta poikkeava” tausta, mikä oli kiertoilmaus sille, että hänet oli potkaistu pois kahdesta New York Cityssä sijaitsevasta yksityiskoulusta, ja hän oli parhaillaan vähällä joutua erotetuksi kolmannesta. Yhdessä Audre ja Cordelia Spooner lupautuivat ottamaan riskin ja hyväksymään Andrew Eastmanin koulun opiskelijaksi seuraavana vuonna – ja sanattoman sopimuksen mukaisesti Jesse Eastman lahjoitti sen jälkeen koululle suunnattoman summan rahaa.

Koulu on sittemmin pystynyt tarjoamaan opiskelijoille aiempaa tasokkaamman Tiffin-kokemuksen – ja saanut sen seurauksena parempia sijoituksia *America Today*n listauksessa. Kaksi vuotta sitten he nousivat sijalle kaksikymmentäneljä (kahdenkymmenenviiden parhaan joukkoon pääseminen antoi aihetta riemukkaaseen juhlintaan), ja viime vuonna he olivat sijalla yhdeksäntoista (kahdenkymmenen parhaan joukkoon päästyään he poksauttivat auki samppanjapullon!).

Kaikilla on vielä suuremmat odotukset tälle vuodelle, joskin Audre yrittää suhtautua kouluvertailuun objektiivisesti. Kukaan ei tunne algoritmia, joten mitä listaus todellisuudessa merkitsee? Old Bennington ja Northmeadow – molemmat Tiffinin tavoin Uuden-Englannin itsenäisten koulujen yhdistyksen UEIKY:n jäseniä – ovat hallinneet sijoja yksi ja kaksi siitä asti, kun Audre on ollut Tiffinissä. Muita pitkäaikaisia menestyjiä ovat olleet Phillipsit (Exeter ja Andover) sekä Saint Paul, Saint Mark ja Saint Andrew.

Huhutaan, että *America Today* lähettää toimittajia esiintymään koulusta kiinnostuneina vanhempina. He kiertelevät kouluilla ja osallistuvat opiskelijavalintoja käsitteleviin info-tilaisuuksiin. He esittävät nykyisille opiskelijoille kysymyksiä. Cordelia Spoonerilla on aina silmät ja korvat auki heidän varaltaan.

Audre ei aio valehdella: koulun tämänvuotinen sijoitus jännittää häntä, etenkin sen jälkeen mitä keväällä tapahtui. Jos Tiffin putoaa kahdenkymmenenviiden parhaan koulun joukosta, kaikki syyttävät vain ja ainoastaan häntä. Juuri edellisiltana hän pohdiskeli, voisiko tarpeeksi raju pudotus saada hänet menettämään työnsä. Hän karisti ajatuksen mielestään naurettavana. Ihan niin kuin liikemies Jesse Eastman olisi tottunut pelkkään kasvuun, menestykseen. *Meidän on päästävä*

vähintään yhdeksännelletoista sijalle, Audre miettii, tai muuten edessä on helkkarinmoiset seuraukset.

Audre vastaa Big Eastin kysymykseen huolettomasti: En vielä. Eiköhän miehellä ole miljardien dollarien yrityksessään assistentti, jonka yksinomainen velvollisuus tänä aamuna on päivittää yhtä mittaa *America Todayn* verkkosivua. Big East saa varmasti tiedon ennen Audrea.

Kun Audre vetää henkeä rauhoitellakseen itseään, hän hais-taa ilmassa vastaleikatun nurmikon tuoksun, johon sekoittuu tilusten aiempaa käyttötarkoitusta kunnioittaen nimetyn Paddockin suunnilta leijaileva pekonin häivähdys (sekä aidon että vegaanisen). Tiffinin kokkina häärii Harrison ”Haz” Flanders, vanttera tatuoitu mies, jonka Big East toimitti koululle yksityis-klubiltaan New Yorkista kaksi vuotta sitten. Paddockin ruoka – josta tehtailtiin aiemmin tuhansittain meemejä – on nykyään niin maukasta ja herkullista, että miltei koko Tiffinin yhteisö on lihonut tyyppilliseen ensimmäisen vuoden opiskelijoiden tapaan, Audre mukaan lukien. Chef Hazin, kuten häntä koulussa kutsutaan, erikoisuuksia ovat paistettu kana ja vohvelit, itse leivottu focaccia sekä uusi salaattibaari, johon tulee perinnelajikkeita paikalliselta tilalta. Chef Haz pyysi keittiöön pizzauunin (jonka Big East lahjoitti viipymättä), ja nyt joka perjantai lounasaikaan Audre odottaa vesi kielellä ”pizza rusticaa” – sen täytteinä on kuplivaa mozzarellaa ja savunmakuista pancettaa, joiden päälle on ripoteltu kourallinen kevyesti maustettua rucolaa. Chef Haz on myös vienyt terän maanantaiangstilta kehittelemällä burgeri-illan: tarjolla on hiillostettuja anguspihvejä sekä valikoi-ma erilaisia täytteitä ja kastikkeita. Burgereiden jälkeen ohjel-massa on Teddyyn perustettu uusi pianobaari, missä musiikin opettaja herra Chuy ottaa tunnin ajan vastaan kappalepyyntöjä, ja nuoret laulavat innokkaiden sydäntensä kyllyydestä.

Audre alkaa hyräillä ”Tiny Danceria”, kun portaiden eteen pysähtyy jälleen uusi auto – kiiltävä musta Cadillac Escalade, jossa on tummennetut ikkunat ja univormuun pukeutunut kuljettaja.

Auton kyydissä on Davi.

Davi hyppää ulos takapenkiltä. Hänellä on valtavat aurinkolasit, matalavyötäröiset ja levealahkeiset valkoiset farkut sekä virkattu, olkapäät paljastava lyhyt toppi. Hänen paljas vyötärönsä rikkoo räikeästi Tiffinin pukeutumisetikettiä (kiellettyä: Tiffinin käyttäytymissääntöjen *Suitsien* sivu 8), mutta Audre on liian järkyttynyt Davin uudesta ilmeestä sanoakseen mitään topista (tai sen olemattomuudesta). Davi on leikkauttanut pois suurimman osan kiiltävistä tummista hiuksistaan, jotka ulottuivat aiemmin pakaroiden alapuolelle. Niiden tilalla on polkkatukka.

Davi halaa Audrea lujasti. ”Rehtori Robbie”, hän mutisee. Davi on ainoa opiskelija, joka on näiden kuuden vuoden aikana rohjennut antaa Audrelle lempinimen, ja Audren on pakko myöntää, että se tuntuu hänestä mukavalta. ”Onneksi olen taas täällä.”

Tämä, Audre tuumii, on syy, miksi hän rakastaa työtään.

Davi Banerjee, jonka vanhemmat ovat perustaneet muoti-merkin OOO (Out of Office), on kansainvälinen sisällöntuottaja. Hänellä on Instagramissa ja TikTokissa 1,3 miljoonaa vannoutunutta seuraajaa kahdestakymmenestäitsemästä eri maasta ja yli kolmekymmentä kaupallista yhteistyökumppania. Hän asuu Lontoossa vanhempiensa kanssa, tosin katsoessaan Davin sosiaalisen median tilejä Audre on nähnyt hänen viettäneen suurimman osan kesästään perheensä Toscanan-kodissa, minkä jälkeen hän kävi pikaisesti Ibizaalla hohdokkaiden eurooppalaisystäviensä kanssa.

Mitä sinä et haluaisi kenenkään tietävän?

Hyvä uutinen: perinteikäs mutta nukkavieru Tiffin Academy on kaikkien yllätykseksi noussut maan parhaiden sisäoppilaitosten listan kärkeen. Huonompi uutinen: kampuksella kuiskaillaan, sillä ZipZap-niminen uusi sovellus paljastaa nimettömiä, kohua herättäviä salaisuuksia opiskelijoista ja henkilökunnasta. Päivitykset saavat koko koulun pidättämään henkeään. Kuka on sovelluksen takana ja mistä tiedot ovat peräisin?

Somevaikuttaja Davi, nuori opettaja Simone, omia polkujaan kulkeva uusi tulokas Charley ja arvoituksellinen koulunjohtaja Audre joutuvat keskelle myrskyä, jossa jokainen paljastus voi kääntyä heitä vastaan. Joku tuntuu tietävän kaiken, eikä kukaan enää tiedä kehen luottaa.

Kaksiosaisen Eliittikoulu-sarjan aloittava *Kaikilla on jotain salattavaa* on koukuttava, viiltävän terävä romaani amerikkalaisesta sisäoppilaitoksesta, jossa joku on sitä mieltä, että totuuden on aika tulla päivänvaloon.

www.bazarkustannus.fi
84.2
ISBN 978-952-870-242-9

9 789528 702429

BAZAR